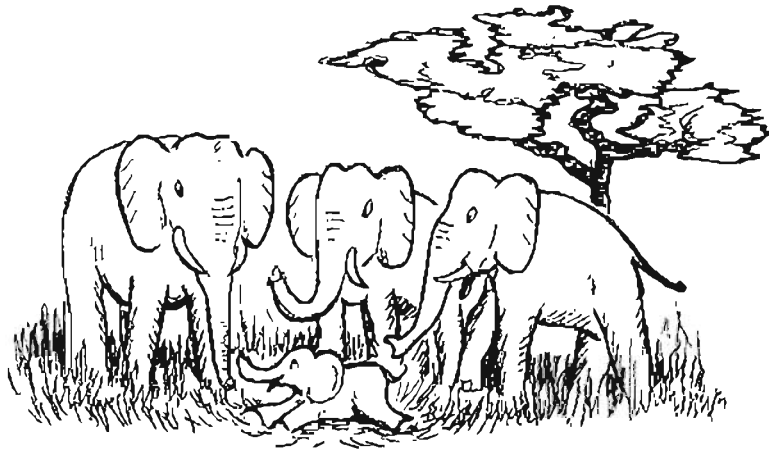

DE DIEREN ONDER MIJN DAK

Mieke Julien

OLIFANT

Als Olifant geboren wordt, is het volle maan. Nog nat en warm glijdt hij in het gras en zuigt zijn longen vol met lucht. Hij ziet nog niet, want hij heeft zijn ogen dicht. Maar hij voelt de bodem trillen en hij ruikt, heel veel olifanten.

Hij doet zijn ogen open en daar is Tante Waaiwind. Ze knikt hem vriendelijk toe en wappert wind met haar enorme oren.

'Zo, zo,' zegt ze, 'ben je daar eindelijk? We hebben zo lang op je gewacht.'

Tante Eentand duwt haar ongeduldig opzij. 'Ik wil ook even kijken,' zegt ze, 'en voelen vooral.' Ze aait zijn lijfje met haar slurf en prikt in hem met haar slag tand, alsof ze bang is dat hij iets gebroken heeft.

'Die zit goed in z'n vel,' mompelt ze opgelucht. 'Zusje, kijk eens wat een mooitje je hebt gebaard!'

Olifant kijkt achterom in de lieve ogen van zijn moeder.

'Dag zoon,' zegt ze, 'wat ben je groot en mooi en sterk. Precies je vader.'

Ze stopt haar slurf in zijn mond als een speen en hij sabbelt tevreden.

Weer trilt de bodem en een grote grijze olifant komt dichterbij.

De tantes buigen eerbiedig het hoofd en maken plaats voor haar.

Ze staart Olifant lang en zwijgend aan en besnuffelt hem met haar slurf. Dan schuift ze haar reusachtige slag tanden onder zijn lijf en

tilt hem op.

'Op je poten, baby!' zegt ze streng. 'Laat oma eens zien of je kunt staan.'

Daar staat hij dan, onwennig, en doet een stap en nog een stap. En alle olifanten trompetteren en omhelzen hem met hun slurf.

Die nacht slaapt hij diep en droomloos tot de zon opkomt, een rode bal boven de grasvlakte. Hij drinkt melk bij mama tot hij zijn buikje vol heeft. En kijkt om zich heen.

Zijn eerste dag. Alles is nieuw. Verbaasd bekijkt hij zijn slurf, zwaait hem heen en weer, en op en neer, krult hem op en rolt hem uit als een jojo.

Plotseling schudt oma met haar kop en klappert met haar oren.

En daar gaan ze, in een lange rij met oma op kop. Want zij kent de wegen, zij weet waar het water is, het groene gras en de bomen vol sappige bladeren.

In het begin blijft Olifant vlakbij mama, vlakbij de warme melk en de zachte slurf. Hij loopt naast haar, achter haar en zelfs onder haar door, maar hij verliest haar geen moment uit het oog.

Later op de dag rent hij heen en weer. Van mama naar tante Eentand en weer terug. En soms maakt hij een klein uitstapje naar tante Waaiwind die voorop loopt achter oma.

Nieuwsgierig kijkt hij naar de vogels die laag over de kudde vliegen en zwaait naar hen met zijn slurf. Hij buigt zich over de schildpad langs de kant van de weg en raakt zijn kopje aan. Weg kopje, verdwenen onder het schild. Een groep krijsende apen stuift voorbij en laat stofwolken achter. Geschrokken rent Olifant naar zijn moeder.

'Die kleine dieren,' lacht ze, 'daar hoef je toch niet bang voor te zijn. Je bent nu al groter dan een aap en je bent nog maar een baby. Wacht maar tot je zo groot bent als je vader.'

'Waar is mijn papa?' vraagt Olifant.

'Papa's komen en papa's gaan.'

'Maar waar is hij dan?'

'Daar misschien, achter de bomen. Of daar, achter de bergen. Ik weet het niet.'

'Wanneer komt hij?' vraagt Olifant zachtjes.

'Vandaag of morgen, of volgende maand. Ik weet het niet. Als jij groot bent, ga je ook, want je bent een jongen.'

'Nee!' roept Olifant. 'Ik ga niet. Ik blijf bij jou, altijd.'

'Maar als je groot bent, geven we je een naam,' zegt mama.

'En als je een naam hebt, kun je gaan, net als je vader.'

'Heeft oma een naam?'

'Ja, oma heet Waterruiker, omdat ze het water kan ruiken in de verte, achter de horizon. En het water in de diepte, onder de

grond.'

'En hoe heet jij?'

'Ze noemen me Nachtkijker, omdat ik kan zien in de duisternis.'

'En papa?'

'Sterke Slurf,' zegt zijn moeder dromerig. 'Jouw vader kan alles met zijn slurf. Hij kan er gevaar mee ruiken en als het moet kan hij ermee slaan. Hij plukt bladeren van de hoogste bomen en als hij er niet bij kan, rukt hij de boom zo uit de grond. Maar hij kan ook zacht en vriendelijk zijn, en voelen en aaien.'

'Water!' roept oma. En de hele kudde zet het op een lopen.

Olifant rent zo snel hij kan achter zijn moeder aan.

Als hij haar niet bij kan houden, trekt hij even aan haar staart.

En daar is het water, een grote brede rivier. Oma rent als eerste de rivier in, zuigt met haar slurf het water op en spuit het in haar mond. Tante Waaiwind neemt een douche onder haar eigen slurf en tante Eentand laat zich in het water vallen en rolt van de ene zij op de andere. Ze speltert met haar oren, duikt onder water en komt proestend weer boven.

Olifant loopt de rivier in en probeert water op te zuigen met zijn slurf. Maar dat gaat helemaal niet. Dus loopt hij verder tot het water hem aan de lippen staat en doet zijn mond open.

Als hij genoeg gedronken heeft, loopt hij naar zijn moeder.

Ze neemt een grote teug en doucht hem helemaal af. Dan duwt ze hem om in de modder en smeert hem in tegen de felle zon. Zo spelen ze in het water tot oma weer met haar oren klappert en het tijd is om te gaan. Tevreden steken ze de rivier over en lopen achter elkaar in een lange rij over het smalle pad. Olifant is moe. Wat zou hij graag gaan liggen in het gras langs de kant van de weg en een dutje doen.

'We zijn er bijna,' zegt mama. 'Nog even volhouden.'

Maar dan is er die boomstam. Een grote dikke boom ligt over het pad. Oma stapt er overheen, alsof er helemaal geen boom is. En tante Waaiwind volgt zonder moeite.

Olifant kijkt hulpeloos naar de boomstam en dan naar zijn moeder.

'Rustig maar,' zegt ze, 'we helpen je wel.'

En tante Eentand en mama pakken hem stevig beet met hun slurf en tillen hem zo over de boomstam heen.

Gelukkig is het niet ver meer. Oma heeft een veilige plek voor de nacht gekozen. Vlakbij een groepje bomen.

Olifant drinkt melk bij zijn moeder en gaat tussen haar poten liggen. Haar zachte buik als een dak boven zijn hoofd.

Langzaam wordt het donker. Toch kan Olifant niet slapen, zo moe als hij is. Hij draait op zijn linkerzij en op zijn rechterzij. Mama beweegt niet. Ze slaapt. Misschien slaapt papa ook, ver weg.

Of vlakbij, dat kan ook. Misschien staat hij daar wel in het donker achter de dode boom met de kale takken.

Olifant staat op en loopt op zachte voeten zo de donkere nacht in. Hij is niet bang, natuurlijk niet. Hij is net zo groot en sterk als zijn vader.

Opeens blijft Olifant stokstijf staan. Daar rent een dier op ronde benen. Het heeft twee enorme ogen, waar licht uit komt en het maakt een grommend geluid. Het dier komt recht op hem af.

Olifant probeert te bewegen, maar hij kan niet voor- of achteruit. Zijn poten lijken wel verlamd.

De bodem beeft. Stampend stormt oma hem voorbij. Haar oren staan wijd uit elkaar, zodat haar kop wel drie keer zo groot lijkt.

Dreigend heft ze haar slurf in de lucht. Het dier blijft staan.

Er komt rook uit zijn staart.

Mama, tante Eentand, tante Waaiwind en alle andere olifanten gaan om Olifant heen staan, als een dikke muur. Hij kan het dier niet meer zien. Bang kijkt hij naar zijn moeder.

'Dat mag je nooit meer doen!' zegt ze boos. 'Zomaar weglopen.'

'Ik wou even kijken of papa er was,' stottert Olifant. 'Ik dacht dat hij daar stond achter de dode boom. Maar toen... toen kwam dat dier.'

'Dat is geen dier,' zegt mama. 'Dat is een auto. En in die auto zitten mensen.'

'Mensen?' vraagt Olifant verbaasd. 'Wat zijn dat?'

'Kleine dieren op twee benen,' antwoordt mama. 'En dat zijn de enige dieren die ons kwaad kunnen doen.'

De kring van olifanten opent zich en de auto is verdwenen. Oma leidt iedereen weer terug naar het groepje bomen.

'Morgen blijf je de hele dag bij mij,' zegt mama. 'Je bent nog veel te klein om alleen op stap te gaan. Begrijp je dat?'

Olifant knikt.

'En ga nu maar slapen.'

Hij gaat op zijn zij liggen onder haar buik en valt als een blok in slaap.

'

TRA EN BO

Die dag valt de eerste sneeuw en maakt de heuvels wit. Het is koud, de grond is bevroren. Er is geen zilverzalm meer in de rivier en de struiken dragen geen bessen. De beren trekken de heuvels in, samen of alleen.

'Het is tijd om te gaan,' zegt Mama Beer. 'De winter begint.'

Tra en Bo liggen in het gras, dicht tegen elkaar aan.

'Waar gaan we naartoe?' vraagt Tra.

'Naar boven,' antwoordt mama. 'Daar hoog in de heuvels maak ik een hol op de helling waar de winterzon niet komen kan en de sneeuw blijft liggen als een dikke vacht.'

Ze graaft met haar scherpe nagels in de harde grond tot ze drie wortels heeft.

'Eet, kinderen,' zegt ze. 'Het is een lange reis.'

Met Mama Beer voorop klauteren ze omhoog.

Voorzichtig tasten ze met hun voeten de bodem af, dat ze niet stappen op losliggende stenen. Hoger gaan ze, steeds hoger, tot Mama Beer stil blijft staan bij een oude boom.

'Precies wat ik zoek,' bromt ze tevreden. En daar, aan de voet van de boom, begint ze te graven.

Tra en Bo vleien zich tegen elkaar aan en Mama Beer graaft en graaft. Eerst een tunnel en aan het einde ervan een warme slaapkamer onder de wortels van de boom.

Het wordt snel donker en het begint te hagelen, tik, tik, tik op de neuzen van Tra en Bo. Snel kruipen ze door de tunnel naar het hol en rollen zich op.

'Vertel je nog een verhaaltje?' vraagt Tra.

'Ik ben moe,' zegt Mama Beer, 'en ik heb slaap.'

'Eén verhaaltje maar,' smeekt Bo, 'van toen we klein waren.'

'Goed dan,' zegt mama, 'één verhaaltje dan.'

'Precies een jaar geleden werd het koud en donker en de eerste sneeuw viel. Er was geen vis meer in de rivier en alle rode bessen waren op. Dus ging ik de heuvels in en groef een hol voor mezelf. Ik was helemaal alleen, maar jullie zaten al in mijn buik. Ik rolde mezelf op en viel in slaap. Twee maanden later werd ik wakker. Slaperig keek ik om me heen en daar lagen jullie. Wat waren jullie klein, niet groter dan mijn klauw. Nog helemaal naakt en glad, zonder haren. Jullie konden nog niet zien, want jullie ogen waren dicht. En bijten konden jullie ook niet, want jullie hadden nog geen tanden. Maar melk drinken, dat konden jullie wel. Zo sliepen we door de winter heen, met z'n drieën dicht tegen elkaar aan.'

'Wat een mooi verhaal,' zucht Bo.

'Prachtig,' gaapt Tra.

'En nu lekker slapen,' zegt mama.

Ze vallen in een diepe slaap, zes maanden lang. Ze slapen alle dertig dagen van november. Ze slapen in december en januari, in februari en maart. Tot en met april slapen ze, een half jaar lang. Ze bewegen niet, ze eten en drinken niet, ze denken en dromen niet. Tot de eerste dag van mei.

Mama Beer wordt wakker. Ze probeert zich uit te rekken, maar dat gaat niet. Het hol is te klein. Ze kruipt door de tunnel tot aan de muur van sneeuw. Met haar kop duwt ze een gat in de sneeuw en kijkt naar buiten.

Nog steeds zijn de heuvels wit en is de lucht koud.

De lente wacht tot de zon de sneeuw heeft laten smelten. Maar hier en daar piept al wat groen door het wit heen.

'Ik ook kijken, mama!' roept Bo.

Mama Beer maakt het gat groter en klimt naar buiten.

'Kom maar, kinderen,' zegt ze. 'Het is mooi weer, ook al is het koud.'

En daar komt Bo te voorschijn. Hij maakt een sprongetje van plezier en laat zich achterover in de sneeuw vallen. Tra maakt een koprol en komt bovenop Bo terecht. Ze rollen om en om de heuvel af. Bo rukt zich los en gaat ervandoor met Tra achter zich aan. Dan draait hij zich om en gaat op zijn achterpoten staan. Ook Tra heft zich op. Ze pakken elkaar bij de schouders en maken een

rondedansje. Ze happen naar elkaar en bijten in elkaars oren, nek en schouders. Maar ze bijten niet hard.

'Ga mee,' roept mama. 'De vis wacht.'

Vis. Mmm, vis. Tra en Bo rennen achter mama aan, de heuvel af tot aan de rivier.

De rivier kronkelt zich tussen de heuvels door naar zee, stort hier en daar bruisend en schuimend in een afgrond.

Witte, een grote gespierde beer, staat als een koning bovenaan de waterval op een rotsblok en staart in de witte wolken van water. Op het kiezelstrandje beent Wolf zenuwachtig heen en weer. De zeemeeuwen vliegen krijsend over het water en hoog in de lucht cirkelt Adelaar.

Iedereen wacht op de zalmen die tegen de stroom in de rivier op zullen zwemmen met alle kracht in hun sterke staart. Omdat ze eieren willen leggen in het rustige meer verderop in het land. Daar kunnen de babyvisjes geboren worden en opgroeien voordat ze weer teruggaan naar zee.

Grijze, een oude chagrijnige beer, sjokt langs de rivier. Tot hij Wolf ziet. Zijn kop zakt naar de grond en hij laat zijn tanden zien. Wolf wacht niet af en rent weg met de staart tussen zijn benen. Hij wil niet weer die tanden in zijn schouder voelen, zoals vorig jaar.

Grijze wandelt op zijn gemak over de stenen in de rivier.
Nog steeds geen zalm te zien.
Mama Beer gaat op haar achterpoten zitten en kijkt rond.
'Bovenaan de waterval kunnen we niet zitten,' zegt ze
teleurgesteld. 'Daar zit Witte al. En voor Grijze moeten we
uitkijken. Die houdt niet van beren.'
'Maar hij is zelf een beer,' roept Tra verbaasd.
'Doe nou maar wat ik zeg,' zegt mama, 'en blijf bij hem uit de
buurt. Zie je dat rotsblok daar, midden in de rivier? Daar gaan we
vissen.'
Mama Beer gaat voorop en Tra en Bo volgen haar. Voorzichtig
zetten ze hun poten op de gladde stenen. Het water kolkt om hen
heen.
En daar zijn ze, de zalmen. In grote scholen zwemmen ze tegen
de stroom in. Hun zilveren schubben schitteren in de zon.
Grijze laat zich op zijn buik in het water vallen en graait om zich
heen. De ene na de andere zalm vliegt door de lucht en valt op
het kiezelstrandje neer. Grijze rent het water uit en vangt ze met
zijn klauwen. Zes zalmen heeft hij te pakken en hij eet ze op van
kop tot staart. De hongerige meeuwen wachten op hun beurt,
maar hij laat niets voor hen over.
Bovenaan de waterval staat Witte doodstil op zijn rotsblok.
Honderden zalmen verzamelen zich in het water beneden.

Een voor een wagen ze de sprong, maar de meeste vallen weer terug in het water. Daar gaat de eerste over de waterval heen, flipt door de lucht. Witte beweegt niet. Een tweede vliegt omhoog, een derde. Als de vierde opspringt, steekt Witte zijn klauw uit en heeft beet. Hij neemt de zalm in zijn bek en peuzelt de vis op.

'Ik heb honger,' klaagt Bo.

'Jouw beurt komt nog wel,' antwoordt mama en steekt haar kop in het water. Tra kijkt gespannen toe. Mama blijft zo lang onder. Dan kan ze toch niet ademen? Gelukkig daar is ze weer. Hoestend en proestend schudt ze haar kop, dat de waterdruppeltjes in het rond vliegen. En daar gaat ze weer om boven te komen met een vis tussen haar tanden.

'Mogen we ook een stukje, mama?' bedelt Bo.

'Moeders eerst,' zegt mama met volle mond en schrokt de zalm naar binnen.

Ze likt haar lippen af en zucht tevreden.

'Honger!' roept Bo.

Mama springt in het water en duikt. Weg mama. Angstig kijkt Tra in het rond. Waar is ze nou? Maar daar duikt ze weer op met een grote glanzende zalm.

Ze klimt op het rotsblok en legt de vis neer.

Bo pakt de vis met zijn klauw en als Tra dichterbij komt, geeft Bo haar een duw. Tra valt in het water en de sterke stroom sleurt haar

mee. Ze stoot haar kop tegen een steen en versuft door de klap laat ze zich meevoeren.

Mama schreeuwt. Witte kijkt, maar verroert zich niet.

De vis klapt met zijn staart en glijdt het water in.

Dan springt Grijs in de rivier en zwemt naar Tra toe. Met zijn grote tanden grijpt hij haar bij haar nekvel en trekt haar het water uit. Daar op het kiezelstrand laat hij haar liggen, happend naar adem, en wandelt terug naar zijn steen, alsof er niets gebeurd is. Mama en Bo steken de rivier over en rennen langs de waterkant naar het kiezelstrandje.

Bezorgd buigt Mama Beer zich over Tra heen. 'Kind toch,' zegt ze, 'was me dat even schrikken.' Ze draait zich om naar Bo.

Die kijkt beschaamd naar de grond.

'Het ging per ongeluk,' mompelt hij. 'Ik had zo'n honger.'

'Er is vis genoeg,' zegt Mama Beer streng.

Bo knikt.

'Goed dan, jullie blijven hier en ik ga vissen. En denk erom, lief zijn voor elkaar.'

'Vriendjes?' vraagt Bo verlegen.

'Vriendjes,' zegt Tra.

Ze slaan de poten om elkaar heen en in de warme lentezon wachten ze geduldig tot mama vis komt brengen.

BLOESEM

Ver weg, diep in het oerwoud staat een hoge boom. En in die boom op de vork van een tak heeft Mama Aap een nest gemaakt. Ze ligt op haar zij, haar knieën opgetrokken en slaapt.

'Mama!' roept Bloesem en schudt haar heen en weer. 'Wanneer staan we nou op? Ik verveel me zo.'

'We staan op als Baas het zegt,' antwoordt mama. 'Dat weet je heus wel.'

Bloesem kijkt naar Baas, die op de grote tak naast hen ligt te slapen.

'Ik heb honger,' zegt ze.

Mama Aap houdt haar ogen stijf dicht.

'Ik heb dorst,' zeurt Bloesem.

'Ssst,' fluistert mama, 'ik slaap.'

Boos rukt Bloesem een twijgje van de boom en breekt het in kleine stukjes. Dan loopt ze naar het einde van de tak en gaat eraan hangen. Zachtjes slingert ze heen en weer.

Baas heeft brede schouders en lange, stevige armen. Maar het mooiste van hem is zijn zilverkleurige baard die oplicht in het donker.

Eindelijk staat hij op en rekt zich uit. Hij laat zich uit de boom zakken en gaat op weg. Mama Aap volgt hem met Bloesem op haar rug langs het slingerpad door het oerwoud.

Plotseling blijft Baas staan en stampet met zijn voet op de grond. Voor hen staat een enorme boom vol rode en oranje vruchten. Iedereen springt op en neer van vreugde. Baas klimt de boom in en gaat breeduit zitten op een dikke tak. Met beide handen plukt hij de vruchten en steekt de een na de ander in zijn mond.

Even is het stil. Alle apen eten en eten tot de grond onder de boom bezaaid ligt met pitten en schillen.

'En nu een middagdutje doen,' zegt mama tevreden.

'Alweer slapen!' roept Bloesem. 'Ik wil spelen, maar ik weet niet met wie.'

'Wil je soms met mij spelen?' vraagt mama.

'Met jou?' aarzelt Bloesem. 'Spelen met mijn moeder?'

'Ik kan wel spelen, hoor,' zegt Mama Aap. 'Ik ben vroeger ook klein geweest.'

En ze kietelt Bloesem onder haar kin en in haar nek tot ze naar adem hapt van het lachen en bijna van de tak af valt.

'Kom,' zegt mama, 'gaan we honing zoeken.'

Ze klimmen naar beneden en zoeken de bodem af. Mama ontdekt het bijennest als eerste met haar ervaren oog. Het nest zit onder de grond. Er is alleen een opening te zien, waar af en toe een bij uit vliegt. Mama steekt een tak diep in het nest en trekt de tak er weer uit. Genietend likt Bloesem de honing er vanaf.

Opnieuw steekt mama de tak in de opening.

Een grote groene slang glijdt over de bodem. Bloesem steekt haar handje uit, maar ze kan er niet bij. Dus laat ze mama los en kruipt naar de slang toe.

Bliksemsnel heeft mama Bloesem te pakken en trekt haar naar zich toe. Ze gooit de tak naar de slang. Die maakt dat hij wegkomt en verdwijnt in het hoge gras.

'Slangen zijn gevaarlijk,' zegt mama Aap. 'Daar kun je niet mee spelen.'

'Met wie kan ik dan wel spelen?' zucht Bloesem.

De zon staat hoog aan de hemel. Het dichte bladerdak houdt de stralen tegen, maar toch wordt het steeds warmer in het woud.

'Ik heb dorst,' zegt Bloesem.

'Daar weet ik wat op,' zegt mama Aap. Ze loopt naar een dikke boom. In de stam zit een holte. Ze steekt haar hand in de holte en voelt.

'Als ik het niet dacht,' zegt ze tevreden. In de holte van de boom is water blijven staan van de vorige regenbui. Ze trekt een paar bladeren van de boom, wrijft ze fijn tot een balletje en doopt het balletje in het water.

'Mond open,' zegt ze en knijpt het water uit het balletje zo in Bloesems open mond.

Op dat moment springt Baas uit de boom en staart woest naar het dichte struikgewas aan de rand van de open plek. Zijn haar staat recht overeind, zodat hij nog groter lijkt. Langzaam wiebelt hij van zijn ene been op zijn andere, zijn schouders opgetrokken, en laat zijn scherpe tanden zien. De andere mannen van de groep springen opgewonden op en neer.

Het struikgewas beweegt. Plotseling rent Baas naar een boom, breekt een tak af en slaat met zijn hand op de grond. Dan rent hij naar het midden van de open plek, met de tak achter zich aan.

'Wat doet hij nou?' piept Bloesem.

'Stil,' zegt mama, 'kom hier achter de boom en beweeg je niet.'

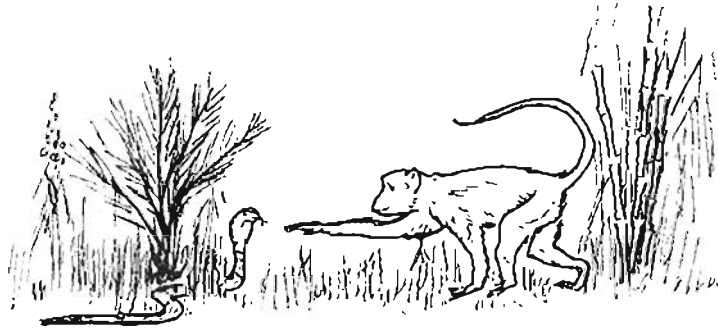
Baas weet wat hij doet.'

Uit de struiken stapt een grote aap. Ook zijn haar staat recht omhoog. Hij springt op en neer, roffelt met zijn vuisten op zijn borst en rukt aan de struiken.

'Dat is Bul,' fluistert mama.

Vol ontzag kijkt Bloesem naar de grote aap. Hij staat hoog op zijn benen en steekt een kop boven Baas uit. De twee mannen draaien langzaam om elkaar heen, tot Baas een uitval doet en Bul met de tak op zijn kop slaat. Bul slingert zich een boom in en drumt met zijn voeten op de boomstam. Woedend rent Baas naar de boom en slaat met de tak tegen de stam. Bul laat zich naar beneden vallen, bijna bovenop Baas. Maar die rent weg, pakt een

steen en gooit. De steen raakt Bul op zijn borst. Geschrokken deinst de grote aap achteruit en vlucht. Baas blijft onbeweeglijk staan, zijn haar overeind. En daar is Bul weer. Het grote mannetje lijkt wel gekrompen. Hij kruipt naar Baas toe, steekt zijn handen in de lucht en raakt voorzichtig Baas' dijbeen aan.

Langzaam gaan Baas' haren weer liggen, glad tegen zijn huid. Bul gaat naast hem zitten en bestudeert Baas' vacht. Een voor een komen de andere mannetjes dichterbij, raken Baas even aan en beginnen elkaar te vlooien met lenige vingers.

Daar rolt een aapje over de open plek, als een balletje. Ze rolt tot voor de voeten van Baas en Bul en strekt zich uit.

'Die durft!' zegt Bloesem.

'Dat is Bliksem,' antwoordt haar moeder. 'Ze is even oud als jij.'

'Ik heb haar nog nooit gezien.'

'Ze is geboren aan de andere kant van de berg, op een donkere nacht toen het regende en bliksemde.'

'Mag ik met haar spelen?' vraagt Bloesem.

'Van mij wel.'

Die middag rent Bloesem achter Bliksem aan en Bliksem achter Bloesem. Ze rollen over de grond, hangen ondersteboven in de bomen en zwaaien heen en weer. Ze doen wie het hoogst kan springen en wie het verst kan gooien. Ze lopen hand in hand en

met de armen om elkaar heen. Ze stelen bananen van de mannen en eten die hoog in de bomen op. Totdat de zon achter de bergen verdwijnt en de apen hun nest gaan maken.

'Tot morgen,' zegt Bloesem.

'Tot morgen.'

Mama Aap heeft een mooie tak gevonden. Ze buigt de soepele twijgen naar elkaar toe en weeft ze in elkaar tot een stevig matras.

Bloesem kan haast niet wachten tot mama klaar is, zo moe is ze.

Ze nestelt zich tegen haar moeder aan.

'Een vriendinnetje,' mompelt ze tevreden en valt in slaap.

COLOFON

De dieren onder mijn dak is een jubileumuitgave van Stichting Handtheater bij de gelijknamige kindervoorstelling.

Stichting Handtheater is een collectief van dove acteurs die voorstellingen brengen in Nederlandse Gebarentaal en workshops verzorgen voor dove en horende kinderen en volwassenen.

De Stichting Kinderpostzegels Nederland (SKN) heeft deze uitgave mede mogelijk gemaakt

tekst	Mieke Julien (Stichting Akkoord)
illustraties	Rudi Hietbrink
vormgeving	Hilde Salverda (Stichting Akkoord)
druk	Koedijk

© 1995 Stichting Handtheater, Amsterdam;
Mieke Julien, Amsterdam.

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande, schriftelijke toestemming van de uitgever.

